

“The safety of people around the world is at stake”

En fallstudie av strategiska narrativ i de amerikanska
presidenternas legitimering av den militära närvaron i
Afghanistan 2001-2021

Abstract

After 9/11, the US had a military presence in Afghanistan for 20 years between 2001 and 2021. However, in 2021 this military presence was terminated amid surging unrest in Afghanistan and the Taliban reclaiming power. This means that the US political administrations have had to explain to Americans why the military presence was necessary and then why it was not necessary anymore. Therefore, this thesis aims to study the legitimization of the US military presence in Afghanistan and how it changed between 2001 and 2021. Specifically, the legitimization in speeches by the US president aimed at Americans is examined with a qualitative textual analysis of speech transcripts or scripts. Theorizations about strategic narratives will be used to study the legitimization since they can be a way to legitimize. Furthermore Reyes' (2011) theory about types of legitimization will be used to further show how the legitimization has changed. The conclusions reached are that the legitimization changed from one based on a bipolar worldview, framing the US as a protector of values and emphasizing protection of both Afghanistan and the US to one based on a multipolar worldview, a US that promotes its national interests and the protection of the US.

Nyckelord: Afghanistan, USA, Legitimering, Strategic Narratives, militär närvaro
Antal ord: 9974

Innehållsförteckning

1	Introduktion.....	1
1.1	Frågeställning och syfte.....	1
1.2	Avgränsningar.....	2
1.3	Tidigare forskning.....	2
2	Teoretiskt ramverk.....	6
2.1	Strategiska narrativ.....	6
2.2	Legitimering.....	7
3	Metod, material och forskningsdesign.....	8
3.1	Metod och val av fall.....	8
3.2	Material.....	9
3.3	Operationalisering.....	10
4	Bakgrund.....	12
5	Analys och diskussion.....	13
5.1	Världssystemnarrativ.....	13
5.1.1	Bush.....	13
5.1.2	Obama.....	14
5.1.3	Trump.....	14
5.1.4	Biden.....	15
5.1.5	Sammanfattande diskussion av världssystemnarrativ.....	16
5.2	Identitetsnarrativ.....	16
5.2.1	Bush.....	16
5.2.2	Obama.....	17
5.2.3	Trump.....	17
5.2.4	Biden.....	18
5.2.5	Sammanfattande diskussion av identitetsnarrativ.....	19
5.3	Sakfråge-narrativ.....	19
5.3.1	Bush.....	19
5.3.2	Obama.....	21
5.3.3	Trump.....	24
5.3.4	Biden.....	25
5.3.5	Sammanfattande diskussion av sakfråge-narrativ.....	27
5.4	Diskussion av analysen.....	28
5.4.1	Legitimering.....	28
5.4.2	Förändringar av de strategiska narrativen och legitimeringen.....	30

6 Slutsats	32
7 Käll- och referensförteckning	33
7.1 Källförteckning (analyserat material).....	33
7.2 Referensförteckning.....	37

1 Introduktion

I oktober 2001 gick amerikanska trupper in i Afghanistan efter terrorattackerna mot USA den 11 september (Roy, 2015: 198-202). Interventionen motiverades med att Talibanstyret i Afghanistan lät terrororganisationen Al Qaida använda landet som bas för attackerna och vägrade utlämna de ansvariga till USA (Bush, 2001-10-07). Denna intervention blev början på tjugo år av amerikansk militär närvaro i Afghanistan. Detta väcker frågor om hur USAs presidenter motiverade den militära närvaron i Afghanistan för det amerikanska folket, även långt efter terrorattackerna. Dessutom drog USA 2021 tillbaka sin militär från Afghanistan trots att situationen i Afghanistan destabiliserats och Talibanerna återtog makten över merparten av landet (UN News, 2021). Detta skilda agerande mellan 2001 och 2021 måste det amerikanska politiska styret också ha motiverat för det amerikanska folket. Frågor väcks då kring hur man legitimerade att det var rätt med en militär närvaro i Afghanistan och hur man förklarade att det sedan var rätt att lämna trots att Talibanerna som var USAs fiender 2001 höll på att återta makten. Utifrån detta vill jag i denna uppsats undersöka hur den amerikanska militära närvaron 2001-2021 i Afghanistan legitimerades.

1.1 Frågeställning och syfte

Detta leder fram till frågeställningen:

Hur har USAs legitimering av den militära närvaron i Afghanistan förändrats mellan när den inleddes 2001 och det militära tillbakadragandet 2021?

Syftet med uppsatsen är att undersöka hur den amerikanska legitimeringen av den militära närvaron i Afghanistan såg ut och förändrades över tid mellan 2001 och 2021, när samma lands ledare legitimerade samma militära närvaro, men med olika syften för legitimeringen. Mer specifikt vill jag analysera legitimeringen i uttalanden gjorda av de amerikanska presidenterna. Dessutom är syftet med

uppsatsen att undersöka legitimeringen “inåt”, för det amerikanska folket, inte hur USAs agerande legitimerades för det internationella samfundet. Detta ökar också förståelsen av legitimering, och hur den förändras.

1.2 Avgränsningar

Uppsatsens avgränsningar blir därmed till USAs legitimering av sin militära närvaro i Afghanistan. Tidsmässigt innebär detta att tiden mellan 2001, när den militära närvaron påbörjades, och 2021 när den militära närvaron avvecklades, undersöks. Dock avgränsar jag också min undersökning till legitimeringen av den militära närvaron, snarare än interventionen. Med detta menas att mitt material ska beröra varför man ska fortsätta ha militär i Afghanistan eller inte, inte varför man bör börja ha det. Därför är materialet uttalanden gjorda när amerikanska soldater redan fanns i Afghanistan efter 7/10 2001 när den militära operationen inleddes (Bush, 2001-10-07). För att ytterligare avgränsa undersökningen kommer bara uttalanden gjorda av presidenten användas eftersom presidenten i USA innehar det högsta politiska ämbetet och är överbefälhavare. Därmed är dennes uttalanden ett relevant material för att se legitimeringen av en militär intervention. Materialet avgränsas också av att syftet är att undersöka legitimeringen för det amerikanska folket. Därmed kommer materialet bestå av uttalanden riktade till folket.

1.3 Tidigare forskning

Flera forskningsfält förenas i mitt uppsatsämne. Bland annat vilar min undersökning på tidigare forskning om legitimering av militära interventioner eller militär närvaro och främst USAs legitimering av interventionen i Afghanistan. Vidare bygger min studie även på tidigare forskning om strategiska narrativ.

Ett relevant forskningsfält är då hur ett land politiskt kan ha militär närvaro i ett annat. Kubiak har skapat en teori om hur "national will", har påverkat USAs agerande kring militär närvaro. Specifikt tittar Kubiak på snabba ändringar i det amerikanska krigsnarrativet (Kubiak, 2014: 4-15), eftersom detta kan indikera att den nationella viljan faller (Kubiak, 2014: 141-148). Han har inte Afghanistan som fallstudie, men förklarar att Afghanistan bland annat inte nådde den politiska dagordningen vilket gjorde att USAs nationella vilja inte hade sjunkit 2014 (Kubiak, 2014: 149-153). Även om studien förklarar USAs militära närvaro i länder så är det dock inte en studie av legitimering.

Dessutom bygger min studie på tidigare studier av legitimering av militära interventioner och militär närvaro. Zajadlo gör en överblick av debatten om hur normer om mänskliga rättigheter och argument om att man ska skydda människor från sin egna stat kan legitimera interventioner (Zajadlo, 2005: 654). Koshy har också studerat legitimering av militära interventioner, men legitimering "utåt" för FNs säkerhetsråd. Han gör en fallstudie av hur länderna i säkerhetsrådet legitimerade om de var för eller emot att FN med militära medel skulle upprätta ett "safe haven" i Irak baserat på folkrätt (Koshy, 1996). Dock har dessa studier inte granskat USAs legitimering av den militära närvaron i Afghanistan.

Vidare undersöker Stewart-Jolley hur den militära närvaron i Afghanistan folkrättsligt legitimerats av demokratisering, men hennes syfte är att studera etableringen av liberal demokrati efter interventioner och inte legitimeringen i sig (Stewart-Jolley, 2019). Dessutom diskuterar Klaus och Kassel hur legitimeringen i tysk media av interventionen i Afghanistan byggde på argument om frihet för afghanska kvinnor (Klaus & Kassel, 2005: 335). Ingen av dessa studier behandlar därmed den amerikanska statens legitimering och de skiljer sig från mitt uppsatsämne även om de är en del av det legitimeringsforskningsfält min undersökning bygger på. Vidare har De Graaf, Dimitriu och Ringmose varit redaktörer för en antologi som undersöker strategiska narrativ i de länder som deltog i den internationella insatsen i Afghanistan (De Graaf et al, 2015A). I Groeling och Baums kapitel undersöks amerikanska strategiska narrativ. Dock analyserar de mediamaterial för att visa de strategiska narrativen i media

(Groeling & Baum, 2016) vilket skiljer deras ämne från mitt. Samtidigt är deras studie viktig för min eftersom den utvecklade forskningsfältet strategiska narrativ.

Flera forskare har också granskat aspekter av Bush-administrationens legitimering. Två studier av Bushs legitimering av kriget mot terrorn har gjorts av Cap med hjälp av proximization-teorin. Teorin innebär att legitimering lyckas om ett hot framställs som närliggande. Cap såg i den första studien proximization i Bushs retorik exempelvis när han hävdade att terror hotade USA (Cap, 2007: 4-7). Syftet med hans artikel är dock att testa teorin snarare än att analysera legitimeringen (Cap, 2007). I den andra studien använder Cap också proximization-teorin på Bushs legitimering, men fokuserar på Irak (Cap, 2012: 81, 87-88). Dock berör studien inte Afghanistan och bara Bush-administrationens legitimering.

Även Esch har studerat Bush-administrationens legitimering av kriget mot terrorn. Hon undersöker politiska myter i legitimeringen från personer inom administrationen. De myter hon fokuserar på är den amerikanska exceptionalismen och civilisation kontra barbarism (Esch, 2010: 357-358). Vidare har Motta och Succi Junior jämfört hur Bush och Bin Laden använder "collectivization of self", alltså att framställa det som att det som gäller den som legitimerar också gäller mottagarna för legitimeringen, för att legitimera sina handlingar runt 9/11 och den efterföljande interventionen i Afghanistan (Motta & Succi Junior, 2021:2). Ayotte och Husain har också studerat amerikansk legitimering av interventionen i Afghanistan, men med feministisk teori. De undersöker hur afghanska kvinnor presenterades som i behov av skydd för att legitimera interventionen (Ayotte & Husain, 2005). Eftersom den skrevs 2005 kan den dock inte behandla något senare än Bush-administrationen. En studie där både Bush- och Obama-administrationens legitimering tas in är Reyes. Reyes studerar legitimeringen av den militära närvaron i två tal, ett av Bush och ett av Obama genom fem kategorier av legitimering (Reyes, 2011). Därmed finns det flera studier av aspekter av Bush-administrationens legitimering av den militära närvaron i Afghanistan som min studie bygger vidare på. Mitt ämne skiljer sig ändå från dem eftersom jag inte bara studerar en administration och har större material och längre tidsspann än Reyes.

Vidare har andra politiker än presidentens legitimering av militära interventioner undersökts. Böller har studerat hur medlemmar i den amerikanska kongressen legitimerade sina röster för eller emot USAs militära interventioner i Irak (1991 och 2002-2009), Somalia (1993) och Libyen, (2011) (Böller, 2017). Han kommer fram till att de främst använde USAs nationella intressen och hot mot den nationella säkerheten i legitimeringen (Böller, 2017: 197, 214-215). Eftersom jag fokuserar på presidenten är detta inte heller samma som mitt ämne, men jag kan bygga vidare på förståelsen om legitimering.

Sammanfattningsvis har legitimering av militära interventioner eller militär närvaro och av USAs legitimering av den militära närvaron i Afghanistan studerats mycket tidigare. Denna forskning bygger min vidare på. Eftersom det finns studier om legitimering finns teorier som jag kan använda. Dessutom behöver jag inte studera de aspekter av legitimering som exempelvis Motta och Succi Junior (2021), Cap (2007 & 2012) och Esch (2010) redan studerat. Det som saknas i tidigare forskning är dock en studie av hur den militära närvaron i Afghanistan har legitimerats av den amerikanska presidenten över längre tid. Fokus har tidigare legat på Bush-administrationen (som i Motta & Succi Junior, 2021, Cap, 2007 samt 2012 och Esch, 2010) eller lite material (som Reyes, 2011). Dessutom ligger mitt fokus på den amerikanska presidenten vilket skiljer sig från exempelvis Böller (2017), Klaus och Kassel (2005) eller Ayotte och Husain (2005). Det saknas även studier av strategiska narrativ över tid i den amerikanska presidentens legitimering. Tillsammans kan därmed forskningsfälten strategiska narrativ och legitimering låta mig undersöka nya aspekter av legitimeringen.

2 Teoretiskt ramverk

2.1 Strategiska narrativ

Ett narrativ ska ge en förklaring av det förflutna, nutiden och framtiden samt innehåller karaktärer eller aktörer, en omgivande scen, en konflikt eller handling, beteenden och en föreslagen lösning eller ett mål (Miskimmon et al, 2018A: 6-7). Detta hjälper människor att koppla ihop händelser som annars verkar separata för att förstå exempelvis en konflikt (De Graaf et al, 2015B: 7-8). Vidare finns strategiska narrativ. Ett strategiskt narrativ besvarar varför-, vad- och hur-frågor kring exempelvis en konflikt, vilket skapar en viss förståelse av den (De Graaf et al, 2015B: 8). Som namnet antyder finns också en strategisk aspekt eftersom strategiska narrativ används av eliter för att övertyga en publik om varför det är nödvändigt att exempelvis gå i krig (De Graaf et al, 2015B: 8). Strategiska narrativ formuleras därmed av en aktör och projekteras till en bredare publik (Miskimmon et al, 2018B: 39-40). Ett lyckat strategiskt narrativ är kopplat till verkligheten, har ett mål, innehåller löften om framgång, är konsekvent över tid och saknar starka motsägande narrativ (De Graaf et al, 2015B: 8-10). Enligt Miskimmon et als teori finns även nivåer av strategiska narrativ. Den första är världssystemnarrativ som beskriver det internationella systemet, den andra är identitetsnarrativ som beskriver politiska aktörers värderingar, identitet och mål och den tredje är sakfråge-narrativ/policynarrativ (hädanefter sakfråge-narrativ) som beskriver aktörer, vad sakfrågan är, varför en viss policy är den rätta lösningen och hur policyn implementeras (Miskimmon et al, 2018A: 8).

2.2 Legitimering

Att strategiska narrativ är viktiga i min studie av legitimering beror på att de alltså görs med syfte att övertyga en publik om att en viss handling eller syn på världen är den rätta (De Graaf et al, 2015B: 8, Miskimmon et al, 2018B: 39-40). Detta innebär att de är ett sätt att legitimera eftersom legitimering är ett sätt att besvara varför något ska vara på ett visst sätt (van Leeuwen, 2007: 93) eller en process av att måla ett visst beteende som rättfärdigt (Reyes, 2011: 782).

Antonio Reyes har också lagt fram fem kategorier av legitimering utifrån vad stater baserar sin legitimering på. Den första av dessa är legitimering genom känslor, exempelvis genom att den som legitimerar skapar en negativ känsla för en annan grupp så att en vi och de-känsla uppstår (Reyes, 2011: 785-786). Den andra är legitimering genom en hypotetisk framtid, alltså att den som legitimerar framställer det som att ett visst agerande kommer få framtiden att se ut på ett visst sätt (Reyes, 2011: 786). Reyes tredje kategori är legitimering med rationalitet. Detta är när legitimering görs genom hänvisningar till att man har tagit ett genomtänkt beslut vilket Reyes exemplifierar med att Obama hänvisade till att USA diskuterade sina beslut med sina allierade (Reyes, 2011: 786). Den fjärde är legitimering genom att använda experter. Politiker i sig ses ofta som auktoritativa källor och kan legitimera utifrån sin position, men andra experter som bekräftar det de säger kan också användas. I denna kategori ingår även legitimering med statistik som stödjer rättfärdigheten i det som legitimeras (Reyes, 2011: 786-787). Reyes femte kategori är legitimering baserat på altruism. I detta ingår tillfällen när den legitimerande aktören visar att det är den bästa handlingen för en grupp och inte bara dem själva (Reyes, 2011: 787).

Sammanfattningsvis består mitt teoretiska ramverk av teorin kring strategiska narrativ som används för att visa legitimeringen eftersom ett strategiskt narrativ och en legitimering båda ska förklara varför en handling är rätt. Sedan innehåller det också Reyes teori kring legitimering för att jag ska kunna ge en bild av hur olika typer av legitimering har använts.

3 Metod, material och forskningsdesign

3.1 Metod och val av fall

Metoden påverkas av att strategiska narrativ används som teori. Det finns nämligen olika sätt att analysera narrativ (Miskimmon et al., 2018B). Delvis kommer en rationalistisk narrativanalys användas, men jag använder främst metoden att helt enkelt undersöka vilka strategiska narrativ som finns utifrån den teoretiska definitionen. Att jag använder delar av en rationalistisk analys innebär att jag utgår från att kommunikation kan bestå av att en aktör påverkar andra (Miskimmon et al., 2018B: 27-28). En rationalistisk analys kan därmed studera hur eliter påverkar och formar narrativ eftersom eliter antas kunna påverka den folkliga opinionen (Miskimmon et al, 2018B: 28-29).

Sammantaget kommer min metod vara att identifiera de strategiska narrativ som funnits i de amerikanska presidenternas legitimering av USAs intervention i Afghanistan baserat på hur deras uttalanden passar in i Miskimmon et als typer av strategiska narrativ. De tre typerna var världssystemnarrativ, identitetsnarrativ och sakfråge-narrativ (Miskimmon et al, 2018A: 8). Jag kommer därmed identifiera presidenternas narrativ eftersom jag utgår från den metodologiska tanken att de, som delar av eliten, kan påverka folks uppfattningar och forma strategiska narrativ. Jag undersöker också hur de narrativ Obama, Trump och Biden formade behövde förhålla sig till Bush och varandras narrativ eftersom strategiska narrativ skulle vara konsekventa över tid (De Graaf et al, 2015B: 8-10). Det går också att titta på olika delar av processen kring ett narrativ, som hur de formas, hur de utförs och hur de tas emot (Miskimmon et al, 2018A: 9). Jag fokuserar på hur narrativen formas. Sedan kommer Reyes typer av legitimering identifieras i de strategiska narrativen. Tillsammans blir metoden därmed ett sätt att granska de

strategiska narrativen och typerna av legitimering som användes. Detta innebär också att uppsatsens metod är en kvalitativ textanalys.

Vidare är denna uppsats en fallstudie av ett enda fall. Jag har valt fallet USAs legitimering av den militära närvaron i Afghanistan eftersom det är ett fall av långvarig militär närvaro, vilket är viktigt för min studie där jag vill se hur militär närvaro legitimeras över tid. Dessutom är det ett fall där den militära närvaron har avslutats vilket är intressant för att kunna se förändring. Nackdelen med en fallstudie är att slutsatserna inte nödvändigtvis är generaliserbara (Halperin & Heath, 2020: 237). Dock hade det varit svårt att hitta jämförbara fall eftersom USAs position i världen är unik. Dessutom är fördelen med en fallstudie att en djupare förståelse av det valda fallet kan uppnås och därför har jag ändå valt fallstudie som metoddesign. Vidare nackdelar med min metod är att jag bara tittar på vilka strategiska narrativ som skapats, inte hur de togs emot. Detta gör att jag får en bra bild av narrativet, men det hade varit intressant att undersöka effekten. Dock hade detta krävt en större studie än jag kan genomföra i denna uppsats.

3.2 Material

Materialet som används är transkriptioner av och ibland manus för de amerikanska presidenternas tal och förberedda talade framföranden, som inledningen av presskonferenser, mellan 2001 och 2021. Specifikt är materialet tal som nämner den militära närvaron i Afghanistan och är riktade till det amerikanska folket eftersom uppsatsens syfte är att granska legitimeringen kring den militära närvaron i Afghanistan för det amerikanska folket. Detta innebär att tal till organisationer, tal till trupperna och tal vid exempelvis Air Force One:s avgång har valts bort eftersom de inte kan jämföras med tal som bara haft syftet att nå ut till folket. Även uttalanden som inte varit förberedda, som svar på frågor i presskonferenser, har valts bort eftersom jag vill granska medveten legitimering. Vidare har "state of the union"-talen uteslutits för att materialet från alla presidenterna ska vara så likt som möjligt. Biden höll nämligen inte något "state of the union" inom min tidsperiod. Det hade även varit möjligt att använda annat material, exempelvis uttalanden från USAs Secretary of State, men jag har valt

presidenternas tal eftersom de både innehar det högsta politiska ämbetet i USA och är USAs överbefälhavare. Materialet har samlats in från presidenternas digitala arkiv. Specifikt har jag gått igenom arkiven och sökt efter “Afghanistan” och “war on terror”. Dessutom har jag granskat dokument som hette exempelvis “Remarks by President Trump on the Administration's National Security Strategy” för att se om de passade mina avgränsningar. Jag har olika mycket material från de olika presidenterna, men detta beror på att de har uttalat sig om Afghanistan olika mycket och är därför svårt att göra något åt. Jag anser också att jag har tillräckligt med material för att kunna genomföra min analys.

Viss källkritik kan riktas mot materialet. Det är definitivt tendensiöst och inte en objektiv källa. Dock används materialet inte som objektiv källa i denna studie utan det är tendensen som studeras för att synliggöra legitimeringen. Därmed är detta inte ett problem. För det andra är materialet transkriptioner och talmanus. Det kan diskuteras om dessa ger en rättvis bild av vad som sades, men eftersom materialet hämtas från de respektive presidenternas vita huset-hemsidor som är säkra källor kan de antas stämma. Presidenternas administrationer vill troligtvis inte missrepresentera vad de sa.

3.3 Operationalisering

Detta innebär att operationaliseringen av min undersökning består av att jag försöker identifiera strategiska narrativ utifrån de teoretiska definitionerna. Ett strategiskt narrativ kommer från en elit för att övertyga en bredare grupp människor (De Graaf et al, 2015B: 8, Miskimmon et al., 2018B: 39-40). Eftersom mitt material består av de amerikanska presidenternas tal riktade till folket kommer det från den politiska eliten till en bredare massa. Sedan letar jag efter Miskimmon et als typer av strategiska narrativ, världssystemnarrativ, identitetsnarrativ och sakfråge-narrativ (Miskimmon et al, 2018A: 8). Därmed kommer alla uttalanden som ger en bild av världssystemet undersökas för att se världssystemnarrativ, alla som ger en bild av USAs identitet undersökas för att se identitetsnarrativ och alla uttalanden som rör vad sakfrågan är, vilken policy som är rätt och hur den ska implementeras, undersökas för att se sakfrågenarrativ.

Reyes legitimeringskategorier kommer också appliceras på källmaterialet. Dessa var känslor, där jag kategoriserar in alla känslouttryck, hypotetisk framtid, där jag letar efter alla tillfällen en hypotetisk framtidsvision syns, rationalitet där jag, som Reyes, letar efter att man hänvisar till att man har tagit beslut med eftertanke och med allierade, expertröster där jag letar efter åberopande av statistik och experters åsikter och altruism där tillfällen när man talar om att den militära närvaron har varit bra för andra än USA kategoriseras in.

4 Bakgrund

Den amerikanska militära närvaron i Afghanistan föregicks av politisk instabilitet. 1978 tog en kommunistregim makten i en statskupp vilket ledde till ett inbördeskrig mellan kommunister och islamister. Kriget pågick mellan 1979 och 1989. Eftersom en part i kriget var kommunistisk stödde Sovjetunionen dem och med hjälp av Sovjets trupper styrde kommunisterna Afghanistan. Man kontrollerade dock inte hela landet och rebellgrupper stödda av bland annat USA fanns (UCDP, Roy, 2015: 159-170). Under Gorbatjovs styre drog Sovjetunionen undan sitt stöd och lämnade Afghanistan 1989 (Roy, 2015: 178). Kommunisterna kunde inte kontrollera Afghanistan själva och flera grupper konkurrerade om makten. Slutligen grep Talibanerna kontroll 1996 även om de maximalt kontrollerade 95% av Afghanistan. Under Talibanernas styre rådde Sharialagar och kvinnor fick inte arbeta eller gå i skolan efter åtta års ålder (UCDP).

Talibanstyret lät också Al Qaida etablera sig i Afghanistan. När Al Qaida genomförde flera terrorattacker mot USA den 11/9 2001 (Roy, 2015: 198-202) krävde USA därför att Talibanerna skulle överlämna de som hade varit involverade i 9/11 och förklarade "war on terror" (Bush, 2001-09-20). När Talibanerna inte uppfyllde kraven USA hade ställt hävdade USA att man hade rätt att bekämpa terrorn militärt och den sjunde oktober 2001 inleddes en militär intervention i Afghanistan (Bush, 2001-10-07). I denna intervention störtade USA och deras allierade Talibanregimen (Roy, 2015: 202) och USA hade sedan militär närvaro i Afghanistan till 2021 (Biden, 2021-08-31). Vissa förändringar av den militära närvaron skedde mellan 2001 och 2021. Den stridande närvaron avslutades 2014, men närvaron fortsatte genom att amerikanska styrkor arbetade för att motverka Al Qaida och utbilda Afghansk militär och polis (Obama, 2014-12-28). 2020 slöts ett avtal mellan representanter för Talibanerna och USA om att de amerikanska styrkorna skulle lämna Afghanistan första maj 2021, men de lämnade Afghanistan först i augusti (Biden, 2021-08-31). Ändå återerövrade Talibanerna sommaren 2021 stora delar av Afghanistan (UN News, 2021).

5 Analys och diskussion

5.1 Världssystemnarrativ

5.1.1 Bush

I Bushs tal skapas en bild av att världssystemet består av å ena sidan terror och ofrihet och å andra sidan USA och frihet. Detta ses när Bush beskrev spridningen av en frihets-ideologi som ett skäl till USAs militära närvaro i Afghanistan (Bush, 2006-09-07) och samtidigt sa att terrorister i Afghanistan hade en våldsam, extremistisk ideologi (Bush, 2006-09-05). Alltså visar han två ideologiska motpoler i det internationella systemet. Detta fortsätter i uttalanden som att terrorismen i Afghanistan behövde bekämpas så att inte terrorister trodde att fria stater var svaga (Bush, 2003-09-07) och när valet i Afghanistan, möjliggjort av den militära närvaron, beskrevs som frihetens spridning (Bush, 2006-02-01). Slutligen sa Bush att USA deltog i “the decisive ideological struggle of the 21st century” (Bush, 2006-09-07, Bush, 2006-09-29) samt att USA främjade “freedom and liberty and democracy as the great alternatives to repression and radicalism” (Bush, 2006-09-05). I alla dessa uttalanden målas alltså världssystemet upp som att det är delat mellan ofrihet och frihet.

En hypotetisk framtid, Reyes andra legitimeringskategori (Reyes, 2011: 786), syns också. Bush hävdade att mellanöstern inklusive Afghanistan skulle bli antingen fredligt och demokratiskt eller en “exporter of violence and terror” (Bush, 2003-09-07) och att demokratisering i Afghanistan skulle inspirera fler länder (Bush, 2004-03-19). Kopplat till narrativet om en tvådelad värld legitimerar han då den militära närvaron med att den i framtiden kan få fler stater till den fria sidan av världssystemet. Sammantaget syns därmed att Bush skapar ett narrativ om det internationella systemet, första nivån av Miskimmon et als strategiska narrativ-teori (Miskimmon et al, 2018A: 8). Världssystemnarrativet är

att världen är splittrad mellan de som främjar frihet och de som hindrar den, eller mellan USA och terroristerna som hotar dem.

5.1.2 Obama

I Obamas tal har Bushs narrativ om en delning mellan USA och terrorismen knappt förändrats. Bland annat varnade Obama för att Al Qaida planerade fler attacker mot USA (Obama, 2009-03-27). Detta skapar en bild av att terrorister är USAs fiende och på så sätt också deras motpol. Dessutom kopplade han den militära närvaron i Afghanistan till skydd av frihet när han beskrev att den skyddade "the very idea that free nations can come together on behalf of our own common security" (Obama, 2009-03-27). Han målade även upp en hypotetisk bild av ett framtida världssystem där Afghanistan skulle ingå i en internationell koalition som stoppade hot mot USA (Obama, 2015-10-15). Detta visar att Obama formade ett strategiskt världssystemnarrativ som innebar en fortsättning på Bushs. Han beskriver att fria nationer måste agera mot terrorism tillsammans och skapar ett "vi och de", vilket kan kategoriseras in i Reyes kategori av legitimering utifrån känslor (Reyes, 2011: 785-786), mellan USA och terroristerna som hotar dem. Därmed framställs det internationella systemet som delat mellan fria stater och de terrorister de måste bekämpa tillsammans.

5.1.3 Trump

Även Trumps strategiska narrativ kring världssystemet kopplat till den militära närvaron i Afghanistan kan ses bygga på världssystemnarrativet om en delad värld. Han målade upp en bild av att terrorism som frodades i regionen kring Afghanistan var ett hot mot USA (Trump, 2017-08-21) vilket skapar en bild av att terrorismen som hotar USA är USAs fiende eller motpart. Dessutom skapade han en bild av en klyfta mellan "vi och de" när han beskrev amerikanska soldater positivt i kontrast till terroristerna som USA hindrade i Afghanistan som beskrevs som att de "sow violence and chaos" (Trump, 2017-08-21). Samtidigt slöt Trump ett avtal med Talibanerna och i samband med detta beskrevs de mer positivt som några "we're getting along very, very well with" (Trump, 2020-09-10). Dessutom beskrev han andra hot och konkurrenter mot USA än terrorismen, exempelvis

Ryssland och Kina, i samma tal som han nämnde Afghanistan, men han kopplade inte ihop dem med USAs militära närvaro (Trump, 2017-12-18). Detta innebär en fortsättning på det strategiska narrativ som Obama och Bush skapade om att världen består av en kamp mellan terrorister och icke-terrorister när Trump beskriver det amerikanska och terrorn nästan som motpoler. Vissa förändringar sker dock. Bland annat finns en positiv beskrivning av Talibanerna och andra hot mot USA vilket ger bilden att världen inte är så självklart tvådelad som det framställdes i världssystemnarrativet tidigare.

5.1.4 Biden

Bidens strategiska narrativ om hur världen ser ut bygger också på de andra presidenternas narrativ om världssystemet som splittrat mellan USA och terrorn. Exempelvis pekade han på att terror var ett av de största hoten mot USA (Biden, 2021-08-31, Biden, 2021-08-16). Detta skapar en bild av att USA och terrorismen som hotar dem är varsin sida i en global konflikt. Samtidigt skedde en förändring i narrativet. Medan de tidigare presidenterna fokuserade på Afghanistan som skådeplats för kampen mellan USA och terrorn hävdade Biden att terrorhotet spridits. Därmed behövde terror bekämpas på fler platser (Biden, 2021-08-16, Biden, 2021-07-08). Biden ger alltså en annan bild av USAs motpol, terrorismen. Istället för länder som Afghanistan, framställer Biden det som ett spritt hot.

Vidare dyker en annan förändring av världssystemnarrativet upp i Bidens tal. De andra presidenterna beskrev endast terrorismen som konkurrent till USA kopplat till interventionen i Afghanistan, även om Trump nämnde fler motparter i ett tal som berörde Afghanistan (Trump, 2017-12-18). Biden beskrev dock uttryckligen att USAs strategiska opponenter Ryssland och Kina, gillade USAs militära närvaro i Afghanistan eftersom den gav USA mindre kraft att tävla med dem (Biden, 2021-08-16, Biden, 2021-08-31, Biden, 2021-07-08). Detta innebär att Bidens strategiska narrativ om världsordningen, även om det fortsatt innehåller världsdelningen mellan USA och terrorismen, har förändrats till att även inkludera andra konkurrenter till USA. Biden kan därmed legitimera att det bästa agerandet utifrån världssystemet är att dra tillbaka trupperna från Afghanistan och ändå delvis bygga vidare på det redan existerande världssystemnarrativet.

5.1.5 Sammanfattande diskussion av världssystemnarrativ

Det kan därmed ses att alla presidenterna byggde sitt strategiska världssystemnarrativ på en bild av en världsordningen där terror och ofrihet målades upp som ett hot mot, eller en motpol till, USA och deras frihet. Dock skedde en förändring av narrativet utifrån vad presidenterna ville legitimera. Bush och Obama legitimerade en fortsatt militär närvaro med att den behövdes för att hindra hotet från terrorismen i en tvådelad världsordning. Trump som legitimerade ett avtal med Talibanerna fortsatte på narrativet om den tvådelade världen, men nyanserade det så att Talibanerna inte framställdes som en självklar motpol till USA och pekade på andra hot mot USA. Ytterligare förändring skedde i Bidens strategiska narrativ när han uttryckligen lyfte Ryssland och Kina som andra konkurrenter till USA vilket gav bilden av att världen inte bara var tvådelad.

5.2 Identitetsnarrativ

5.2.1 Bush

Den andra nivån av strategiska narrativ som Miskimmon et al identifierade var identitetsnarrativ, vad en politisk aktör säger sig stå för och vilka handlingar det möjliggör (Miskimmon et al, 2018A: 8). I Bushs tal syns ett identitetsnarrativ där USA sägs stå för värderingar som mänskliga rättigheter (Bush, 2001-12-12), uttrycksfrihet och kvinnors rättigheter (Bush, 2002-10-11). Bush pekade också på att man var i Afghanistan för att försvara frihet, fred (Bush, 2004-01-22, Bush, 2004-11-03, Bush, 2006-09-29) och respekten för alla människors rätt att leva i frihet (Bush, 2002-10-11). Dessa är de värderingar Bush menar att USA som politisk aktör står för. De skapar också en identitet för USA som några som måste kämpa för friheten i andra länder eftersom det är rätt utifrån deras värderingar. Detta syns i att han sa att USAs militära närvaro i Afghanistan skulle försvara de värderingar USA står för (Bush, 2001-12-12), att USAs frihet främjas av att frihet expanderar i andra länder (Bush, 2005-01-26) och att det ligger i USAs bästa intresse att "liberate people" och motverka "human suffering" (Bush, 2008-01-31). När Bush säger detta och att alla har rätt till att leva i frihet skapar han en bild av att USA ska vara militärt närvarande i Afghanistan eftersom det

främjar deras värderingar som rätten till frihet. USA får därmed i Bushs narrativ identiteten som globala förespråkare av vissa värderingar. Därmed syns att Bush skapar ett strategiskt identitetsnarrativ om USAs identitet där han betonar frihet, demokrati och mänskliga rättigheter som de värderingar USAs identitet vilar på. Utifrån detta skapas en bild av att de möjliga handlingarna för USA är att med militära medel försvara dessa “universella” värderingar som alla ska ha rätt till.

5.2.2 Obama

Redan med Obama har dock detta identitetsnarrativ om USA som världens frihetsförkämpe börjat förändras. Kontinuitet fanns när han beskrev USA som “an anchor of global security” (Obama, 2011-06-22), men samtidigt sa han att USA inte kan bemöta all ondska i världen (Obama, 2011-06-22). Redan detta är ett steg bort från den identitet Bush målade upp där USA skulle försvara friheten. Dock menade även Obama att USA stod för frihet, demokrati och rätten till självbestämmande samt skulle främja andra länders frihet för att främja sin egen (Obama, 2011-06-22). Han sa också att USA skulle stödja Afghanska försök till fred (Obama, 2014-05-27). Därmed ingick det även i Obamas identitetsnarrativ att USA står för värderingarna frihet och fred och att man kan och ska främja dem i andra länder. Samtidigt har en förändring skett i vilka handlingar han framställer är möjliga utifrån dessa värderingar. Obama pekade på att USA inte kunde bemöta all ondska i världen (Obama, 2011-06-22), samt att man främst skulle skydda det amerikanska folket och var i Afghanistan för att nedkämpa terrororganisationer (Obama, 2009-03-27, Obama, 2009-08-21) eller skydda USA från terrorangrepp (Obama, 2015-10-15, Obama 2016-07-06), inte för att bygga upp Afghanistan som nation (Obama, 2010-12-16). I detta syns ett delvis förändrat strategiskt narrativ om USAs identitet. USA ska kanske kämpa för frihet för att främja sin egen, men man ska också trots dessa värderingar ta tillvara nationella intressen.

5.2.3 Trump

En fortsättning av Obamas strategiska identitetsnarrativ om USAs identitet finns i Trumps. Han sa att den utrikespolitik USA haft under hans företrädare byggde för mycket på försök att bygga upp länder, som Afghanistan, i USAs avbild istället

för på USAs säkerhetsintressen. Därmed kunde USA stötta Afghanistan, men man skulle inte bygga en stat, utan bekämpa Al Qaida och hindra terrorattacker på amerikansk mark (Trump, 2017-08-21). Trumps narrativ är då inte att USA ska vara världens räddare som främjar frihet och en fortsättning av förändringen som skedde i Obamas narrativ från Bushs ses i detta. Sedan innebär det inte att Trumps narrativ saknade hänvisningar till att USA skulle skapa fred. Tvärtom betonade han att han hade skapat förhandlingar mellan Talibanerna och den Afghanska regeringen som skulle främja fred (Trump, 2020-09-10). Även om han därmed ger bilden av att USA står för fred och främjar den med diplomati framställer han det inte som att det är en möjlig handling för USA att militärt försvara fred. Han bygger därmed vidare på förändringen som började i Obamas narrativ där det framställs som att USA, trots sina värderingar främst ska prioritera egna intressen.

5.2.4 Biden

Denna förändring fortsätter i Bidens legitimering. Biden påvisade att USA stod för fred, men sa också att man inte kunde främja fredsvärderingar i hela världen eftersom fred skulle komma inifrån landet som skulle bli fredligt (Biden, 2021-08-16). Att Biden inte ville framställa det som att USA utifrån sina värderingar skulle främja fred militärt syntes också i citatet “no amount of military force would ever deliver a stable, united, and secure Afghanistan” (Biden, 2021-08-16). Även Biden pekade också på att anledningen till USAs militära närvaro i Afghanistan var att slå ut terrorhotet, inte skapa demokrati (Biden, 2021-04-14, Biden 2021-08-16, Biden, 2021-07-08). Biden fortsätter då narrativet att USAs identitet är byggd på värderingar om fred och demokrati men att USA ska prioritera egna intressen och att fred till och med är en värdering som inte är möjlig för USA att främja militärt. Därmed kan det ses att Biden bygger vidare på förändringen i det strategiska narrativet som började under Obama och Trump. På så sätt kan han använda detta strategiska identitetsnarrativ som ett sätt att legitimera varför man inte bör vara närvarande i Afghanistan militärt.

5.2.5 Sammanfattande diskussion av identitetsnarrativ

Den identitet de olika presidenterna målade upp för USA i sina strategiska identitetsnarrativ förändrades alltså över tid. Alla presidenternas identitetsnarrativ baserade USAs identitet på värderingar som rätt till frihet och fred, men medan Bush gav USA identiteten som förkämpar för värderingarna globalt för att förklara USAs militära närvaro i Afghanistan gav de andra presidenterna en annan bild. I Obamas identitetsnarrativ framställde han det som att USA skulle försvara sådana värderingar, men också prioritera sina nationella intressen. Detta fortsatte i Trumps identitetsnarrativ där han visade att USAs identitet inte innefattade att främja fred utom med diplomati och att USA skulle prioritera egna intressen. Detta var samma i Bidens identitetsnarrativ där han framställde det som att USA, trots värderingar om fred, inte skulle agera för att sprida dem globalt med militär kraft. Därmed ändrades identitetsnarrativet från USA som världens förkämpar av frihet och fred till att USAs identitet var att främst ta hand om sig själva.

5.3 Sakfråge-narrativ

5.3.1 Bush

Den tredje typen av Miskimmon et als strategiska narrativ är sakfråge-narrativ, narrativ som förklarar varför en policy i en sakfråga är rätt och hur den ska implementeras (Miskimmon et al, 2018A: 8). En del i ett sakfråge-narrativ är vad sakfrågan är, vilket kan ses i hur man beskriver vem som behöver skyddas från vad. Bushs tal innehåller två skyddsobjekt. Det första är USA och det amerikanska folket. Detta framgår av att han beskrev att kriget mot terrorn skulle skydda amerikanska barns framtid (Bush, 2004-11-03) och att han fastslog att han skulle skydda det amerikanska folket (Bush, 2005-01-26, Bush, 2006-02-01). Dessutom sa Bush att USA var säkrare "because Afghanistan is now free" (Bush, 2004-01-22) och att man var säkrare 2006 än innan 9/11 eftersom man agerade för att skydda sig (Bush, 2006-09-07). Det andra som skulle skyddas var det afghanska folket. Detta syns i att han beskrev att Talibanerna hade som mål att förtrycka afghanska kvinnor (Bush, 2001-12-12) och diskuterade hur dåligt livet i Afghanistan under Talibanerna var för kvinnor och barn exempelvis när flickor

inte fick gå i skolan (Bush, 2006-02-17, Bush 2006-03-22, Bush 2006-09-29, Bush, 2008-01-31). Det hände också att männen i Afghanistan framställdes som att de behövde skyddas, exempelvis från att straffas om de missade bönemöten (Bush 2006-09-29) eller hade en annan åsikt än Talibanerna (Bush, 2008-01-31). Sammantaget skapar Bush en tvådelad sakfråga i sin legitimering av den militära närvaron som innefattar både att USA med sin befolkning och Afghanistan med sin måste skyddas. På så sätt skapade han en viss bild av sakfrågan så att han kunde motivera att policyn borde vara en militär närvaro eftersom både det amerikanska och det afghanska folket skulle bli säkrare av det och slippa terror respektive talibanstyrets hemskheter (Bush, 2001-12-12, Bush, 2003-09-07, Bush, 2004-01-22, Bush, 2004-11-03, Bush, 2005-01-26, Bush, 2006-02-01, Bush, 2006-02-17, Bush, 2006-03-22, Bush 2006-09-29, Bush, 2008-01-31). Dessutom syns då att de aktörer han beskriver som relevanta för sakfrågan är USA, som ska skydda, och Talibanerna, som hotar.

En av de saker Bush använder för att motivera varför hans policy är rätt är rationalitet. Enligt Reyes legitimeringsteori kan legitimering med rationalitet ses när det framställs som att man gör ett övervägt val efter att ha rådgjort med allierade (Reyes, 2011: 786). Detta fanns i Bushs legitimering när han sa att USA samarbetade med NATO i Afghanistan (Bush, 2004-01-22, Bush, 2006-01-04, Bush, 2006-03-22, Bush, 2006-09-29) och när han framhävde att han hade diskuterat USAs vision för Afghanistan med utländska ledare (Bush, 2004-01-22). Detta tolkar jag som en del av hans sakfråge-narrativ eftersom rationaliteten i det blev ett sätt att motivera att en militär närvaro i Afghanistan var rätt val av policy, vilket skulle ingå i sakfråge-narrativ (Miskimmon et al, 2018A: 8). Nära kopplat till detta är Reyes kategori legitimering baserat på expertröster (Reyes, 2011: 786-787). Detta använde Bush genom att hänvisa till att hans policy i Afghanistan stöddes av hans nationella säkerhetsteam (Bush, 2002-10-11) och på hans expertis som president (Bush, 2005-12-18, Bush 2006-02-17).

Vidare använde Bush ytterligare en av Reyes kategorier, altruism (Reyes, 2011: 787) genom att han nämnde sätt som den amerikanska närvaron var bra för andra än USA. Exempelvis menade han att USAs militära närvaro hindrade att Afghanistan fick lida under "one of the most brutal regimes -- brutal regimes-- in

modern history” (Bush, 2001-12-12). Han pekade också på specifika saker som var sämre under Talibanerna som att kvinnor behandlades dåligt (Bush, 2001-11-29, Bush, 2006-01-04), att framförallt flickor nekades utbildning (Bush, 2001-11-29, Bush, 2006-02-17) och att det inte var religionsfrihet (Bush, 2001-11-29). Under den amerikanska militära närvaron hade dock en konstitution skrivits, ekonomin kommit igång och alla barn fick gå i skolan (Bush, 2004-03-19). Hur det var under talibanstyret kontrasterades därmed med hur det var bättre under USAs militära närvaron. Detta hjälpte Bush att med altruism visa varför det var rätt policy att ha en militär närvaro i Afghanistan när det enligt hans legitimering gjorde människors liv bättre.

Bush motiverade också varför hans policy med militär närvaro var rätt genom känslor. Bland annat kan man se att han försökte väcka rädsla hos det amerikanska folket genom att varna för att ett Afghanistan utan amerikansk militär närvaro skulle låta Al Qaida rikta nya terrorattacker mot USA (Bush, 2004-01-22, Bush, 2004-03-19, Bush, 2005-10-28, Bush 2006-09-05) och att ett ignorerande av terrorn skulle tillåta fler attacker (Bush, 2005-12-18). Han sa även att ingen var säker från den transnationella terrorn (Bush, 2004-03-19, Bush, 2006-03-22), och beskrev Talibanerna och al Qaida som hatiska, kallblodiga mördare eller redo för nya attacker (Bush, 2006-01-04. Bush, 2006-02-17). Rädslan dessa uttalanden om hotet från Talibanerna och risken för terror kan ha skapat gjorde då att Bush kunde förklara varför det var rätt att ha en militär närvaro i Afghanistan när det skulle förhindra dessa scenarion.

Sammantaget innebär detta att Bush skapade en bild av sakfrågan när han pekade på att det amerikanska och afghanska folket hotades av Talibanerna. Sedan motiverade han varför policyn att ha militär närvaro i Afghanistan var rätt när han pekade på att det var rationellt, altruistiskt och skulle minska hot och lindra rädsla. Han föreslog också att policyn skulle implementeras genom militär närvaro i Afghanistan. Därmed syns alla delar av ett strategiskt sakfråge-narrativ, ett problem, ett policyförslag som framställs som rätt och förslag på implementering.

5.3.2 Obama

Obama skapade ett liknande sakfråge-narrativ som Bush, men en viss förändring kan ses. Precis som Bush gav han en bild av sakfrågan som innebar att det afghanska folket skulle skyddas. Han sa att den amerikanska militära närvaro skyddade dem från ett liv under Talibanerna med orättvisor och instabilitet (Obama, 2016-07-06, Obama, 2009-03-27). Samtidigt visade han, som Bush, att även USA, amerikansk militär och det amerikanska folket skulle skyddas. Detta syns i att han pekade på hur han noga övervägde om riskerna för militären med en militär närvaro var rätt (Obama, 2015-10-15) och när han motiverade den militära närvarons fortsättning med att det gynnade USAs nationella säkerhetsintressen samt sa att han ville skydda det amerikanska folket (Obama, 2010-12-16, Obama, 2015-10-15). Som en komponent i detta pekade Obama också på att USA attackerades först av Al Qaida och att de fortsatt orsaka skada (Obama, 2009-03-27, Obama, 2014-05-27). Därmed menade Obama att USAs militära närvaro i Afghanistan berodde på att "the safety of people around the world is at stake" (Obama, 2009-03-27). På så sätt skapade Obama en bild av sakfrågan som är lik Bushs. Han menar att en policy både måste lösa hotet mot det afghanska folket och mot USA samt världen. Förslaget på policy blir, precis som för Bush, en fortsatt militär närvaro i Afghanistan vilket syns i att han pekade på fördelarna med detta både för människor i Afghanistan (Obama, 2016-07-06, Obama, 2009-03-27) och USA (Obama, 2010-12-16, Obama, 2015-10-15). Även Obama framställer aktörerna i denna fråga som USA och Talibanerna.

Obama använde också rationaliteten, en av Reyes legitimeringskategorier (Reyes, 2011: 786), i en militär närvaro i Afghanistan för att förklara varför hans policy var rätt. Han pekade på att USA hade en militär närvaro med NATO (Obama, 2015-10-15, Obama, 2016-07-06, Obama, 2009-03-27). Detta visar då att beslutet är rationellt eftersom fler har tänkt samma. Vidare använde Obama experter för att förklara varför hans policy var rätt. Han hänvisade delvis till sin roll som president och "Commander-in-Chief" för att förklara varför han hade auktoritet i ämnet (Obama, 2016-07-06), men sa också att andra experter, exempelvis det nationella säkerhetsteamet och militära befälhavare hade tagit fram policyn (Obama, 2010-12-16, Obama, 2011-06-22, Obama, 2015-10-15, Obama,

2016-07-06). Detta blir då en del av Obamas sakfråge-narrativ som skulle innehålla en förklaring av en viss policys rätthet (Miskimmon et al, 2018A: 8).

Obama använde också altruism för att förklara det rätta med sin policy. Han hävdade att livet i Afghanistan blev bättre med USAs stöd när fler barn, och framförallt flickor, gick i skolan, folkhälsan förbättrades och Afghanistan blev en demokrati (Obama, 2016-07-06). Han pekade också på att det Afghanska folket ska ha välkomnat möjligheten till ett liv i frihet som den amerikanska militära närvaron innebar (Obama, 2014-05-27). Rätt policy var därför att stötta Afghanistan med militär närvaro tills det var stabilt (Obama, 2015-10-15). Han pekade också på att den militära närvaron behövdes för att hindra en återgång till Talibanstyret och “brutal governance, international isolation, a paralyzed economy, and the denial of basic human rights to the Afghan people” (Obama, 2009-03-27). Detta innebär att även Obama ger en bild av varför hans policy med militär närvaro i Afghanistan är rätt genom att hänvisa till altruism.

Även Obama använde känslor för att ge en bild av varför hans policy var rätt. Delvis använde han, som Bush, rädsla för Al Qaida för att motivera den militära närvaron i Afghanistan. Han beskrev deras terrorism som ett “new threat to our security — one in which the targets were no longer soldiers on a battlefield, but innocent men, women and children” (Obama, 2011-06-22). Han hävdade också att utan den militära närvaron skulle de återigen vara ett hot mot USA (Obama, 2009-03-27, Obama, 2011-06-22, Obama, 2016-07-06). På så sätt väckte han en känsla av rädsla för terror som hjälpte honom motivera varför det var rätt med USAs militära närvaro i Afghanistan. Dock syns också i Obamas legitimering en känsla av sorg. Han pratade om sorgen över de amerikanska soldater som förlorats i Afghanistan och sa han att man måste vara kvar för att hedra deras minne (Obama, 2016-07-06). Dessa användningar av känslor blir ytterligare ett sätt för Obama att visa att hans policy är rätt.

Sammanfattningsvis skedde inga stora förändringar i Obamas sakfråge-narrativ från Bushs. Sakfrågan framställdes som terrorhotet mot USA och att Afghanistans folk skulle behandlas dåligt av en Talibanregim. Hans policy var en fortsatt militär närvaro och han motiverade att detta var rätt genom att hänvisa till altruism och

att en amerikansk militär närvaro hjälpte afghaner, genom att skapa rädsla och sorg för vad som skulle hända utan militär närvaro i Afghanistan och genom att visa att fler länder och militära experter stödde policyn. Sättet policyn skulle implementeras var att militären skulle finnas kvar i Afghanistan. Detta innebär att alla delar av ett sakfråge-narrativ kan ses.

5.3.3 Trump

I Trumps sakfrågenarrativ skedde en viss förändring. Trump framställde sakfrågan som att de som skulle skyddas var det amerikanska folket från terrorism (Trump, 2017-08-21) och den amerikanska militären som skulle dras tillbaka från Afghanistan (Trump, 2020-09-10). Han ville inte heller avslöja information om militärens aktioner i Afghanistan för att inte riskera deras säkerhet (Trump, 2017-12-18). Trump pekade dock på att hans förhandlingar mellan Talibanerna och den afghanska staten skulle leda till fred (Trump, 2020-09-10), vilket kan tolkas som att det afghanska folket också skyddas eller att det är altruistiskt eftersom fred gynnar folket i Afghanistan. Dock är hans motivering till förhandlingarna inte att skydda folk i Afghanistan utan att möjliggöra ett amerikanskt militärt tillbakadragande (Trump, 2020-09-10). Trump, som ville avsluta den militära närvaron, rörde sig därmed bort från inslagen av altruism och skydd för det Afghanska folket som fanns i Obamas och Bushs sakfråge-narrativ vilket förändrade sakfrågan till skydd för amerikaner, inte folket i Afghanistan. Narrativet har då förändrats när en annan sakfråga ställs i centrum. Han hade också en annan policy och implementering för den. Hans policy var ett militärt tillbakadragande som skulle implementeras genom förhandlingar mellan Talibanerna, USA och den afghanska staten (Trump, 2020-09-10). Dock syns det även i Trumps sakfråge-narrativ att aktörerna är USA och Talibanerna, men de ska tillsammans lösa sakfrågan med förhandlingar.

Sättet Trump motiverade att hans policy var rätt liknar Bush och Obamas, men han använde inte altruism. Dock använde även Trump rationalitet baserat på att fler gjorde samma val. Istället för att säga att andra stödde USAs beslut om Afghanistan, sa han dock att han var säker på att de skulle göra det eftersom de tidigare hade lyssnat på honom (Trump, 2017-08-21). Detta blir alltså ett annat

sätt att visa rättheten i hans policy, men det kan fortfarande räknas som rationalism när han ville visa att USA inte skulle vara ensamma om besluten. Trump använde också experter för att motivera varför hans policy var rätt, bland annat försvarsministern och det nationella säkerhetsteamet (Trump, 2017-08-21). Vidare använde Trump statistik för att visa varför hans policy var rätt när han hänvisade till att inga amerikanska soldater hade dött i Afghanistan på ett halvår, trots att man hade en liten styrka i landet (Trump, 2020-09-10). Detta kan ha varit ett sätt att motivera varför den amerikanska militära närvaron inte längre behövdes.

Trump använde också, som Bush och Obama, känslor för att visa varför hans policy var rätt. Dock använde han inte rädsla på samma sätt. Istället fokuserade han på sorgen över den amerikanska militärens förlorade, vilket började i Obamas narrativ. Trump sa att man skulle skapa fred som ett värdigt slut på en konflikt där många amerikaner hade betalat med sina liv (Trump, 2017-08-21). Det är alltså inte rädsla för terror som väcks i hans tal, utan en känsla av sorg över de döda. Därmed syns även här hur han förändrade det strategiska narrativet för att, istället för att med rädsla motivera en fortsatt militär närvaro, motivera att den militära närvaron borde ta slut under kontrollerade former för att hedra de som offrats.

Sammanfattningsvis sker förändringar i det strategiska sakfråge-narrativet med Trumps presidenttid. I hans sakfråge-narrativ är det tydligt att han framställer sakfrågan, vilken policy som är rätt och hur denna policy ska implementeras annorlunda än Bush och Obama. Dock använder han sig av samma typ av motiveringar för varför hans policy är den rätta, men policyn som framställs som den rätta är att avsluta den militära närvaron i Afghanistan, inte fortsätta den.

5.3.4 Biden

I Bidens sakfråge-narrativ sker förändringar tillbaka till Bush och Obamas narrativ, men det mesta liknar Trumps. Biden menade att sakfrågan var att skydda USA, deras allierade och det amerikanska folket (Biden, 2021-08-20). Detta syns vidare i att han betonade att han inte ansåg att det främjade USAs säkerhet att fortsätta den militära närvaron i Afghanistan och att han vägrade skicka “another

generation of America's sons and daughters to fight a war that should have ended long ago" (Biden, 2021-08-31). Han ville inte heller att USAs trupper skulle riskera livet när afghanska trupper inte ville slåss själva. Vidare menade han att om man inte lämnade Afghanistan som Trump-administrationen avtalade med Talibanerna riskerade man fullskaligt krig som inte skulle medföra stabilitet i Afghanistan (Biden, 2021-08-16) och hade inneburit fara för USAs militärer (Biden, 2021-08-31). Sedan hade han också delvis ett fokus på det afghanska folkets säkerhet, han pekade bland annat på att man skulle skicka humanitärt bistånd som mat och mediciner (Biden, 2021-08-20). Dock tyckte han deras säkerhet skulle främjas med internationell press på Talibanerna och humanitär hjälp, inte en militär närvaro (Biden, 2021-08-20). Detta innebär att det fanns likheter mellan Bidens och Trumps strategiska sakfråge-narrativ när de båda framställde det som att sakfrågan främst var amerikansk säkerhet. Samtidigt skedde en viss förändring i att Biden gick tillbaka till att delvis inkludera det afghanska folkets säkerhet. Dock betonade Biden amerikansk säkerhet och hans policy var att USA måste lämna Afghanistan militärt. Han tyckte att man skulle implementera policyn med säkerhet för USA genom att lämna Afghanistan militärt och för det afghanska folket genom diplomati, ekonomisk hjälp och internationell press (Biden, 2021-08-16). Också Biden pekar då på att aktörerna är USA och Talibanerna, men ger en annan bild av hur USA bör agera och hur Talibanerna kommer agera.

Även Biden använde som de tre tidigare presidenterna rationalitet för att motivera sin policys rättfärdighet. Bland annat hänvisade han till att alla beslut togs i samråd med deras närmast allierade (Biden, 2021-08-24, Biden, 2021-08-20, Biden 2021-04-14). Han använde också experter, bland annat sin egen position som "Commander-in-Chief" (Biden, 2021-08-31) och experter som militära rådgivare, utrikesministern och försvarsministern (Biden, 2021-08-22, Biden, 2021-08-31) som en förklaring till varför den policy han genomförde var den rätta. På så sätt blir detta en del av ett sakfråge-narrativ som ju skulle innehålla en motivering till varför den förespråkade policyn var rätt.

Vidare går Biden delvis tillbaka till altruism-motiveringen av varför hans policy är rätt, men med en annan typ av altruism än Obama och Bush. Han sa nämligen att

USA, medan man evakuerade sin militär, också evakuerade NATO-medarbetare och afghaner som arbetade med amerikanska styrkor ur ett Afghanistan i inbördeskrig (Biden, 2021-08-22, Biden, 2021-08-24, Biden, 2021-08-31). Detta är inte en altruistisk förklaring av varför det var rätt att lämna Afghanistan, men att Biden lyfte att USAs lämnande av Afghanistan gynnade de som räddades målade en bild av att avslutandet av den militära närvaron inte bara var bra för USA. Detta hjälps också av att Talibanerna hade börjar återerövra Afghanistan innan den militära närvaron var avslutad (UN News, 2021, Biden, 2021-08-31) så Biden kunde framställa det folk verkligen hjälptes ur en svår situation.

Biden använde även känslor för att visa det rätta med sin policy. För det första väckte han rädsla genom att hävda att ett fullskaligt krig skulle bryta ut om man inte lämnade Afghanistan (Biden, 2021-08-16). För det andra väckte han sorg över de som dött i Afghanistan när han talade om att besöka USAs nationella militärkyrkogård och att hans, sedermera döda, son var i Irak så han visste hur det kändes med barn i militären (Biden, 2021-04-14). Sorgen ger också en känsla av rädsla för amerikanska soldaters död. Sammantaget använde Biden både rädsla för krig eller fler döda och hänvisningar till sorg för att motivera att det var rätt att avsluta den militära närvaron i Afghanistan och slippa fler döda.

Sammanfattningsvis har Biden också alla delar av ett strategiskt sakfråge-narrativ. Dock skedde en förändring av narrativet när det inte baserades på rädsla för terrorism, återgick till att delvis inkludera skydd för det afghanska folket och tog tillbaka altruism för att visa policyns rättfärdighet. Sammantaget skapade Biden ett narrativ där sakfrågan främst var att skydda den amerikanska militären, inte att hindra terror, med policyn att man skulle dra sig ur Afghanistan och med implementeringen att påverka Afghanistan på andra sätt än militärt.

5.3.5 Sammanfattande diskussion av sakfråge-narrativ

Detta innebär att en förändring över tid mellan de fyra presidenternas sakfråge-narrativ kan ses. För det första ändrades framställningen av sakfrågan. Bush och Obama visade en tvådelad sakfråga där det amerikanska och afghanska folket skulle skyddas medan Trump och Biden främst pratade om skydd för USA.

Dessutom hade man olika policier. Bush och Obamas var militär närvaro i Afghanistan, Trumps att man skulle dra sig ur, och Bidens att faktiskt dra sig ur. Att deras policy var rätt motiverades liknande med rationalitet, experter, altruism och känslor, fyra av Reyes legitimeringskategorier (Reyes, 2011: 785-787). De fyra presidenterna hade sedan olika förslag på implementering. Både Bush och Obama menade att militär närvaro i Afghanistan var rätt, medan Trump och Biden ville förhandla med Talibanerna respektive faktiskt militärt lämna Afghanistan.

5.4 Diskussion av analysen

5.4.1 Legitimering

Hittills har jag diskuterat förändringar i presidenternas strategiska narrativ vilket visar förändringar i legitimeringen eftersom både strategiska narrativ (Miskimmon et al, 2018A: 8) och legitimering förklarar varför något är rätt (Reyes, 2011: 782, van Leeuwen, 2007: 93). Vidare är det dock intressant att använda teorier om legitimering. Enligt Reyes legitimeringsteori fanns fem typer av legitimering, legitimering baserad på känslor, legitimering utifrån hypotetisk framtid, legitimering med rationalitet, legitimering genom experter eller statistik och legitimering baserat på altruism (Reyes, 2011: 785-787).

Som jag slår fast i analysen kunde alla Reyes kategorier ses i de strategiska narrativen. Legitimering baserat på känslor syntes i alla fyra presidenternas narrativ när de i sakfråge-narrativen rättfärdigade sina policier med rädsla för terrorism eller sorg över döda (se analysen och exempelvis Bush, 2004-01-22, Obama, 2009-03-27, Trump, 2017-08-21, Biden, 2021-04-14). Reyes räknar också in en rädsla för "de andra" i känslokategorin (Reyes, 2011: 785-786) och en sådan syns i hur världsordningen i alla presidenternas narrativ målades upp som delad mellan USA och en farlig "de andra" som var mot frihet och fred.

Den andra kategorin, legitimering utifrån en hypotetisk framtid ses i världssystemnarrativen där Bush och Obama menade att Afghanistan med amerikansk militär närvaro kunde ingå i den fredliga delen av världen (se

analysen och exempelvis Bush, 2003-09-07, Obama, 2015-10-15). Biden använde också en hypotetisk framtid i sakfråge-narrativet och pekade på risken för framtida krig för att förklara varför policyn att lämna Afghanistan var rätt (se analysen och exempelvis Biden, 2021-08-16). Den tredje kategorin, legitimering baserat på rationalitet definierade Reyes som att något framställdes som ett övervägt beslut som diskuterats med allierade (Reyes, 2011: 786). Detta såg jag i analysen av alla fyra presidenternas sakfråge-narrativ som skäl till varför deras policy var rätt när de hänvisade till diskussioner med NATO eller allierade (se analysen och exempelvis Bush, 2004-01-22, Obama, 2015-10-15, Biden, 2021-08-24).

Även den fjärde kategorin, legitimering baserat på expertkunskap eller statistik, fanns i sakfråge-narrativen för att motivera varför en policy var rätt genom hänvisningar till att den stöddes av experter (se exempelvis Bush, 2002-10-11, Obama, 2010-12-16, Trump, 2017-08-21, Biden, 2021-08-22). Den femte kategorin, legitimering baserat på altruism användes också i sakfråge-narrativet eftersom presidenterna, utom Trump, sa att deras policy hjälpte andra än USA för att förklara varför den var rätt (se analysen och exempelvis Bush, 2001-11-29, Obama, 2014-05-27, Biden, 2021-08-22).

Dock fanns en del av de strategiska narrativen jag inte anser passar in i någon av Reyes legitimeringskategorier. Identitetsnarrativet, en politisk aktörs narrativ om sin identitet, värderingar och möjliga handlingar (Miskimmon, 2018A: 8), går delvis in i Reyes känslokategori som vi- och de-känslor (Reyes, 2011: 786) vilka kan skapas av delade värderingar. Dock saknar jag en kategori för legitimering utifrån att något är rätt eftersom det är inneboende i en värdering att man ska handla så. Detta ser jag i Bushs legitimering när han säger att alla har rätt att leva i frihet (Bush, 2002-10-11). Som jag tolkar detta menar Bush att frihet innefattar en universell rätt till den och att det därför är rätt att USA har en militär närvaro i Afghanistan för att främja frihet. En del av legitimeringen baserar sig alltså i värderingen i sig och att den kräver ett visst handlande. Samma sak finns inte i de andra presidenternas legitimering, men för att ändå kunna fånga denna aspekt kan någon av Reyes kategorier expanderas. Exempelvis kan legitimering utifrån

känslor kallas legitimering utifrån känslor och värderingar. Legitimering utifrån värderingar skulle också kunna bli en sjätte kategori.

5.4.2 Förändringar av de strategiska narrativen och legitimeringen

I analysen kunde jag också se att alla fyra presidenterna använde alla tre typer av strategiska narrativ. Att det var narrativ jag såg syns i att de innehöll aktörer, USA och Talibanerna, en scen, världssystemet, en konflikt/handling i USAs beteende i Afghanistan och ett mål i att skydda det afghanska och/eller amerikanska folket. Därmed uppfylldes Miskimmon et als definition av narrativ (Miskimmon et al, 2018A: 7). Narrativen har också besvarat varför-, vad- och hur-frågor vilket var De Graaf et als definition av strategiska narrativ (De Graaf et al, 2015B: 8). Den militära närvaron eller det militära tillbakadragandet var då "vad", policierna "hur" och anledningarna bakom ett visst handlande "varför". Därmed är det strategiska narrativ jag sett.

Analysen visade även att de strategiska narrativen förändrades olika mycket. Världssystemnarrativet var, trots vissa skillnader, likt i Bush, Obama, Trump och Bidens tal i att alla menade att världssystemet bestod av splittring mellan USA och terrorister. Samtidigt förändrades identitetsnarrativet från Bushs narrativ där USA identifierades som världens frihetsförkämpar, till Trumps och Bidens där USA hade frihet som värdering men inte främjade den militärt. Sakfråge-narrativet ändrades också eftersom framställningen av sakfrågan ändrades. Samtidigt var allas motiveringar till att policyn var rätt byggda på rationalitet, experter, altruism och känslor. Det framgår då av analysen att strategiska narrativ förändras utifrån vad som legitimeras, men också påverkas av hur narrativen tidigare sett ut, vilket bekräftar De Graaf et als konstaterande att starka strategiska narrativ innehåller kontinuitet (De Graaf et al, 2015B: 8-10).

Det är även intressant om förändringen i narrativen skedde mellan eller under presidenternas mandatperioder. I analysen syns att förändringarna skedde mellan presidenterna snarare än under mandatperioderna eftersom uttalanden från olika delar av deras mandatperioder innehöll samma strategiska narrativ. Exempelvis var det stor skillnad på Obamas och Trumps sakfråge-narrativ där Obama

betonade vikten av militär närvaro för att skydda de amerikanska och afghanska folken, medan Trump främst ville skydda det amerikanska. Dock legitimerade de redan i början av sina mandatperioder samma policier som i slutet vilket syns till exempel i att Trump både 2017 och 2020 ville dra tillbaka militären från Afghanistan (Trump, 2017-08-21, Trump, 2020-09-10). Vissa narrativ förändrades dock under mandatperioderna. Exempelvis ändrades Trumps världssystemnarrativ mellan 2017 när terrorismen bara beskrevs som hot och 2020 när han beskrev att USA kom överens med Talibanerna (Trump, 2017-08-21, Trump, 2020-09-10).

6 Slutsats

Denna uppsats hade syftet att studera förändringen av USAs presidenters legitimering av den militära närvaron i Afghanistan för det amerikanska folket 2001 till 2021 med frågeställningen: *Hur har USAs legitimering av den militära närvaron i Afghanistan förändrats mellan när den inleddes 2001 och det militära tillbakadragandet 2021?* Svaret på frågeställningen blir att legitimeringen har förändrats som de strategiska narrativen förändrades. Världssystemnarrativet förändrades lite. Alla fyra presidenterna gav bilden att det internationella systemet var delat mellan USA samt de som stödde friheten och terroristerna som inte stödde frihet. En viss ändring ses dock när Trump och Biden menade att även Kina och Ryssland var USAs konkurrenter eller motpoler. Identitetsnarrativet ändrades mycket. I Bushs identitetsnarrativ lyftes att USA främjade frihet globalt. Även om de tre andra presidenterna också hänvisade till värderingar som frihet eller fred gavs USA gradvis i Obamas, Trumps och Bidens narrativ identiteten att de prioriterade nationella intressen. Även sakfråge-narrativen förändrades. I dem gav presidenterna olika sakfrågebeskrivningar för att motivera sina policier. Bush och Obamas sakfråga innefattade skydd för det amerikanska och det afghanska folket, medan Trump och Biden bara talade om skydd för det amerikanska.

Sammantaget innehöll legitimeringen 2001 ett fokus på en värld delad i två, global värderingsfrämjning och skydd för människor i Afghanistan, vilket legitimerade militär närvaro i Afghanistan. Detta förändrades sedan gradvis under tiden fram till 2021 till ett fokus på en värld delad i fler poler, prioritering av nationella intressen och skydd för USA för att legitimera ett tillbakadragande. Dock var det ingen stor förändring i vad legitimeringen baserades på utifrån Reyes kategorier, utom att Trump inte använde altruism. Med dessa slutsatser har jag uppfyllt uppsatsens syfte och visat hur legitimeringen för det amerikanska folket såg ut och förändrades. Dock finns det mycket kvar att undersöka på detta ämne och i framtida forskningsstudier skulle det vara intressant att studera det amerikanska folkets mottagande av presidenternas narrativ.

7 Käll- och referensförteckning

7.1 Källförteckning (analyserat material)

- Biden, Joseph, 2021-04-14. "Remarks by President Biden on the Way Forward in Afghanistan". Webbsida: *The White House*. Tillgänglig: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/04/14/remarks-by-president-biden-on-the-way-forward-in-afghanistan/> (Hämtad 16/5 2022).
- Biden, Joseph, 2021-07-08. "Remarks by President Biden on the Drawdown of US Forces in Afghanistan". Webbsida: *The White House*. Tillgänglig: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/07/08/remarks-by-president-biden-on-the-drawdown-of-u-s-forces-in-afghanistan/> (Hämtad 16/5 2022).
- Biden, Joseph, 2021-08-16. "Remarks by President Biden on Afghanistan". Webbsida: *The White House*. Tillgänglig: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/08/16/remarks-by-president-biden-on-afghanistan/> (Hämtad 16/5 2022).
- Biden, Joseph, 2021-08-20. "Remarks by President Biden on Evacuations in Afghanistan". Webbsida: *The White House*. Tillgänglig: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/08/20/remarks-by-president-biden-on-evacuations-in-afghanistan/> (Hämtad 17/5 2022).
- Biden, Joseph, 2021-08-22. "Remarks by President Biden on Tropical Storm Henri and the Evacuation Operation in Afghanistan". Webbsida: *The White House*. Tillgänglig: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/08/22/remarks-by-president-biden-on-tropical-storm-henri-and-the-evacuation-operation-in-afghanistan/> (Hämtad 17/5 2022).
- Biden, Joseph, 2021-08-24. "Remarks by President Biden on the Ongoing Evacuation Efforts in Afghanistan and the House Vote on the Build Back Better Agenda".

- Webbsida: *The White House*. Tillgänglig:
<https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/08/24/remarks-by-president-biden-on-the-ongoing-evacuation-efforts-in-afghanistan-and-the-house-vote-on-the-build-back-better-agenda/> (Hämtad 17/5 2022).
- Biden, Joseph, 2021-08-31. "Remarks by President Biden on the End of the War in Afghanistan". Webbsida: *The White House*. Tillgänglig:
<https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/08/31/remarks-by-president-biden-on-the-end-of-the-war-in-afghanistan/> (Hämtad 15/5 2022).
- Bush, George W., 2001-11-29. "President Says US Attorneys on Front Line in War". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/11/20011129-12.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2001-12-12. "President Signs Afghan Women and Children Relief Act". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/12/20011212-9.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2002-10-11. "President Highlights Humanitarian Efforts in Afghanistan". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2002/10/20021011-3.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George. W., 2003-09-07. "President Addresses the Nation". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2003/09/20030907-1.html> (Hämtad 15/5 2022).
- Bush, George. W., 2004-01-22. "President Discusses America's Leadership in Global War on Terror". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2004/01/20040122-6.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George. W., 2004-03-19. "President Bush Reaffirms Resolve to War on Terror, Iraq and Afghanistan". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2004/03/20040319-3.html> (Hämtad 16/5 2022).

- Bush, George W., 2004-11-03. "President Bush Thanks Americans in Wednesday Acceptance Speech". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2004/11/20041103-3.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2005-01-26. "President Holds Press Conference". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2005/01/20050126-3.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2005-10-28. "President Discusses War on Terror". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2005/10/20051028-1.html> (Hämtad 17/5 2022).
- Bush, George W., 2005-12-18. "President's Address to the Nation". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2005/12/20051218-2.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2006-01-04. "President Discusses War on Terror Following Pentagon Briefing". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/01/20060104.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2006-02-01. "President Discusses 2006 Agenda". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/02/20060201-5.html> (Hämtad 15/5 2022).
- Bush, George W., 2006-02-17. "President Discusses Global War on Terror Following Briefing at CENTCOM". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/02/20060217-4.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2006-03-22. "President Discusses War on Terror, Progress in Iraq in West Virginia". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/03/20060322-3.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Bush, George W., 2006-09-05. "President Discusses Global War on Terror". Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:

- <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/09/20060905-4.html> (Hämtad 15/5 2022).
- Bush, George W., 2006-09-07. "President Bush Discusses Progress in the Global War on Terror". Webb sida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/09/20060907-2.html> (Hämtad 15/5 2022)
- Bush, George. W. 2006-09-29. "President Bush Discusses Global War on Terror". Webb sida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2006/09/20060929-3.html> (Hämtad 15/5 2022).
- Bush, George W., 2008-01-31. "President Bush Discusses Global War on Terror in Las Vegas, Nevada". Webb sida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig: <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2008/01/20080131-2.html> (Hämtad 16/5 2022).
- Obama, Barack, 2009-03-27. "Remarks by the President on a New Strategy for Afghanistan and Pakistan". Webb sida: *Obama White House Archives*. Tillgänglig: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/remarks-president-a-new-strategy-afghanistan-and-pakistan> (Hämtad 16/5 2022).
- Obama, Barack, 2009-08-21. "Remarks by the President on the recent elections in Afghanistan" Webb sida: *Obama White House Archives*. Tillgänglig: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/remarks-president-recent-elections-afghanistan> (Hämtad 16/5 2022).
- Obama, Barack, 2010-12-16. "Statement by the President on the Afghanistan-Pakistan Annual Review". Webb sida: *Obama White House Archives*. Tillgänglig: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2010/12/16/statement-president-afghanistan-pakistan-annual-review> (Hämtad 16/5 2022).
- Obama, Barack, 2011-06-22. "Remarks by the President on the Way Forward in Afghanistan". Webb sida: *Obama White House Archives*. Tillgänglig: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2011/06/22/remarks-president-way-forward-afghanistan> (Hämtad 16/5 2022).
- Obama, Barack, 2014-05-27. "Statement by the President on Afghanistan". Webb sida: *Obama White House Archives*. Tillgänglig:

<https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2014/05/27/statement-president-afghanistan> (Hämtad 16/5 2022).

Obama, Barack, 2015-10-15. "Statement by the President on Afghanistan". Webb sida:

Obama White House Archives. Tillgänglig:

<https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2015/10/15/statement-president-afghanistan> (Hämtad 16/5 2022).

Obama, Barack, 2016-07-06. "Statement by the President on Afghanistan". Webb sida:

Obama White House Archives. Tillgänglig:

<https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2016/07/06/statement-president-afghanistan> (Hämtad 16/5 2022).

Trump, Donald, 2017-08-21. "Remarks by President Trump on the Strategy in Afghanistan and South Asia". Webb sida: *Trump White House Archive*.

Tillgänglig:

<https://trumpwhitehouse.archives.gov/briefings-statements/remarks-president-trump-strategy-afghanistan-south-asia/> (Hämtad 15/5 2022).

Trump, Donald, 2017-12-18. "Remarks by President Trump on the Administration's National Security Strategy" Webb sida: *Trump White House Archive*. Tillgänglig:

<https://trumpwhitehouse.archives.gov/briefings-statements/remarks-president-trump-administrations-national-security-strategy/> (Hämtad 15/5 2022).

Trump, Donald, 2020-09-10. "Remarks by President Trump in Press Briefing".

Webb sida: *Trump White House Archive*. Tillgänglig:

<https://trumpwhitehouse.archives.gov/briefings-statements/remarks-president-trump-press-briefing-091020/> (Hämtad 16/5 2022).

7.2 Referensförteckning

Ayotte, Kevin. J. – Mary E. Husain, 2005. "Securing Afghan Women: Neocolonialism, Epistemic Violence, and the Rhetoric of the Veil". *NSWA Journal*, 17(3), s 112-133.

Bush, George. W., 2001-10-7. "Presidential Address to the Nation". Webb sida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:

- <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/10/20011007-8.html> (Hämtad 15/5 2022).
- Bush, George W., 2001-09-20. "President Declares 'Freedom at War with Fear'".
Webbsida: *Bush White House Archives*. Tillgänglig:
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/09/20010920-8.html> (Hämtad 15/5 2022).
- Böller, Florian, 2017. "Debating War and Peace: US Congress and the Domestic Legitimization of Military Interventions". *Democracy and Security*, 13(3), s 196-219.
- Cap, Piotr, 2007. "Proximization: A Methodological Account of Legitimization Strategies in the Post-9/11 US Political Discourse". *Topics in Linguistics*, 1.
- Cap, Piotr, 2012. "A War Road to Peace? Legitimization Strategies in the Post-9/11 US Anti-Terrorist Discourse". *Heteroglossia*, 2, s 79-89.
- De Graaf, Beatrice – George Dimitriu – Jens Ringmose (red.), 2015A. *Strategic Narratives, Public Opinion and War: Winning Domestic Support for the Afghan War*. Abingdon: Routledge.
- De Graaf, Beatrice – George Dimitriu – Jens Ringmose, 2015B. "Introduction: Shaping societies for war: strategic narratives and public opinion". I De Graaf, Beatrice – George Dimitriu – Jens Ringmose (red.), *Strategic Narratives, Public Opinion and War: Winning Domestic Support for the Afghan War*. Abingdon: Routledge. s 3-13.
- Esch, Joanne, 2010. "Legitimizing the "War on Terror": Political Myth in Official-Level Rhetoric". *Political Psychology*, 31(3), s 357-391.
- Groeling, Tim – Matthew A. Baum, 2016. "The longest war story: Elite rethoric, news coverage and the US war in Afghanistan". I De Graaf, Beatrice – George Dimitriu – Jens Ringmose (red.), *Strategic Narratives, Public Opinion and War: Winning Domestic Support for the Afghan War*. Abingdon: Routledge. s 318-347.
- Halperin, Sandra – Oliver Heath, 2020. *Political Research: Methods and Practical Skills* (3e uppl.). Oxford: Oxford University Press.
- Klaus, Elisabeth – Susanne Kassel, 2005. "The veil as a means of legitimization An analysis of the interconnectedness of gender, media and war". *Journalism*, 6(3), s 335-355.

- Koshy, Ninan, 1996. "The United Nations, the US and Northern Iraq". *Economic and Political Weekly*, 31(40), s 2760-2765.
- Kubiak, Jeffrey. J., 2014. *War Narratives and the American National Will in War*. New York: Palgrave Macmillan.
- van Leeuwen, Theo, 2007. "Legitimation in discourse and communication". *Discourse & Communication*, 1(1), s 91-112.
- Miskimmon, Alister – Ben O'Loughlin – Laura Roselle, 2018A. "Introduction". I Miskimmon, Alister – Ben O'Loughlin – Laura Roselle, (red.), *Forging the World: Strategic Narratives and International Relations*. Ann Arbor: University of Michigan Press Ann Arbor: University of Michigan Press. s 1-22.
- Miskimmon, Alister – Ben O'Loughlin – Laura Roselle, 2018B. "Strategic narratives: Methods and ethics". I Miskimmon, Alister – Ben O'Loughlin – Laura Roselle, (red.), *Forging the World: Strategic Narratives and International Relations*. Ann Arbor: University of Michigan Press. s 25-35.
- Motta, Bárbara – David P. Succi Junior, 2021. "Legitimation through Collectivization: Al Qaeda and US Discourses on the Use of Force". *Studies in Conflict & Terrorism*. Publicerad online. Tillgänglig: <https://doi.org/10.1080/1057610X.2021.1961673> (Hämtad 4/5 2022). s 1-20.
- Obama, Barack, 2014-12-28. "Statement by the President on the End of the Combat Mission in Afghanistan". Webbida: *Obama White House Archives*. Tillgänglig: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2014/12/28/statement-president-end-combat-mission-afghanistan> (Hämtad 15/5 2022).
- Reyes, Antonio, 2011. "Strategies of legitimization in political discourse: From words to actions". *Discourse & Society*, 22(6), s 781-807.
- Roy, Kaushik, 2015. *War and Society in Afghanistan: From the Mughals to the Americans, 1500-2013*. New York: Oxford University Press.
- Stewart-Jolley, Victoria, 2019. *Intervention Legitimation and the Modern Democratisation Movement*. Doktorsavhandling vid Cambridge University. Publicerad online. Tillgänglig: <https://doi.org/10.17863/CAM.69800>.
- UCDP. "Afghanistan: Government". Tillgänglig: <https://ucdp.uu.se/conflict/333> (Hämtad 15/5 2022).
- UN News, 2021. "Year in Review: UN support for countries in conflict". Tillgänglig: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1108352> (Hämtad 15/5 2022).

Zajadlo, Jerzy, 2005. "Legality and Legitimization of Humanitarian Intervention: New Challenges in the Age of the War on Terrorism". *American Behavioral Scientist*, 48(6), s 653-670.